

at det ligger saaledes, at ingen kan tage fejl af, at det er Ministeren, der har fundet, at det var rigtigt at behandle de militære skattepligtige paa den Maade, og at det ogsaa var rigtigt at udsætte Rigsdagen for i Fremtiden at staa overfor det Krav at skulle yde Forhøjelse af Lønningerne. Man skal vide, at det er Ministeren og naturligvis de af Rigsdagens Medlemmer, der hjælper til, at Lovforslaget kan blive gennemført, som har Ansvaret for Udfaldet af det foreliggende Lovforslags Behandling.

Mindretallet — jeg kan gerne sige det lille Mindretal — har ikke i og for sig villet lægge Hindringer i Vejen for, at denne Sag kunde gaa sin Gang. Vi erkender, at det for de militære skattepligtige kan være ønskeligt at komme paa lige Fod med de andre Skatteydere i Kommunerne, naar Sagen blot ordnes saaledes, at det ikke bliver dem, der af deres Lønning skal udrede de omtalte 160,000 Kr., og naar Ministeren paatager sig Ansvaret for Lovforslagets Gennemførelse, hvad han gør ved at modtage det her i Tinget, hyorefter det bliver hans Pligt at gøre, hvad han kan for at føre det gennem det andet Ting, ønsker vi at lade dette Ansvar træde saa stærkt frem som muligt ved at afholde os fra saavel Afstemningen over Ændringsforslaget som Afstemningen over selve Lovforslaget ved tredje Behandling. Vi har ikke villet være med til at hindre, at Sagen kunde blive fremmet, men vi har villet oplyse Rigsdagen og Offentligheden om, hvor Ansvaret for Lovforslagets Gennemførelse ligger. Jeg vil anmode de ærede Medlemmer, der maatte være enige med mig i disse Betragtninger, som ogsaa findes anførte i Mindretallets Betænkning, om at afholde sig fra Afstemningen og overlade til Ministeren og dem, der slutter sig til ham, det fulde Ansvar for, at man paa den Maade paalægger de militære skattepligtige at udrede 160,000 Kr. til Kommunerne, uden at man gør nogen som helst Forandring i Kommunernes Forpligtelser angaaende Udgifterne til Indkvarteringen.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget, kan jeg tiltræde. Det afgørende for mig ved Behandlingen af denne Sag er at faa gennemført det Princip, at Beskatningen af de Embedsmænd, der her er Tale om, og af Statens øvrige Embedsmænd bliver ligelig. Jeg erkender, som jeg sagde

ved første Behandling, at det er ubehageligt for de Personer, som Skatteforhøjelsen rammer, derfor synes jeg, at det er meget rigtigt, at man lemper Ubehageligheden for dem ved den af Flertallet foreslaaede Overgangsbestemmelse. Jeg kan derfor tiltræde den.

Der blev af det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) knyttet nogle Bemærkninger til Lovforslaget i Almindelighed, og jeg maa maaske sige nogle Ord i den Anledning. Det ærede Medlem sagde, at Faren ved et Lovforslag af denne Karakter vilde være, at der siden mødte Rigsdagen Krav om Lønningsforhøjelse til Erstatning for den forøgede Skattebyrde, der blev paalagt visse Embeds- og Tjenestemænd. Det er meget troligt, at Krav om Lønningsforhøjelse vil komme frem, men det forekommer mig ikke, at et saadant Krav paa dette Grundlag og i denne Sammenhæng kan rejses med Rette. Vi har hvert Aar her haft Lønningslove til Behandling, og af og til har vi vedtaget Skattelove. Den ved Skattelovene forhøjede Skat rammer alle Embedsmænd omkring i Danmark, naar det er Statsskat, og naar Kommunerne sætter deres Skatter op, rammes alle andre Embedsmænd end netop de militære. Deri ligger aldeles ingen Ret til, at Embedsmændene i Anledning af disse Skatteforhøjelser kan kræve forøgede Lønninger undtagen ud fra den almindelige Betragtning, at Livsvilkaarene i det hele bliver dyrere, hvilket er den almindelige Begrundelse for en Lønningsforhøjelse. Jeg ser ikke, der bliver Forskel paa dette Punkt mellem militære Embedsmænd og andre Embedsmænd. Det nævnte Grundlag for nye Lønningskrav vil ikke være tilstrækkelig stærkt. Det vilde det kun være, hvis de Lønninger, der blev fastsat ved Lønningsloven af 1909, var uforholdsmæssig lave i Forhold til andre Embedsmænds Lønninger, men det kan jeg ikke se er Tilfældet. Jeg kan ikke se rettere, end at Lønningerne i alt Fald for Officerernes Vedkommende fuldt ud staaar paa Højde med andre Embedsmænds i nogenlunde lignende Stillinger. For Generaler er Lønnen fra 8,000 til 10,000 Kr., og der er jo meget faa Embedsmænd herhjemme, der kommer saa højt op. Justitiarius i Højesteret er ganske vist højere lønnet, men Assessorerne i Højesteret er lavere lønnede. Departementschefer i Ministerierne er lavere lønnede, de har fra 6,000 til 8,000 Kr. Tager man den næste Lønningsgruppe, Oberstløjtnanter og Oberster under et, vil det ses, at deres Løn-